

Έκπλήνεως ἡσθάνετο ἥδη, ὅτι ἡ καρδία του κατέστη αἰφνις ψυχρὰ καὶ ἀσυμπαθῆς πρὸς τὴν παραμορφωθεῖσαν σύζυγόν του — κυρίας, διότι αὐτῇ παρεμορφώθη, διτὶ χνευ καλλονῆς, οὐδὲν ἥδη τῇ ἀπομένει θερμόν, ἐλκυστικόν, συμπαθές. Μόλις πρὸ μισές ὥρας ἔσπευδεν ἐπανερχόμενος εἰς τὴν οἰκίαν του ἐκ τοῦ δικαστηρίου μετ' ἄλλοισι ὅλως αἰσθημάτων, μετ' ἄλλοισι προσδοκιῶν καὶ ἐλπίδων, καὶ τώρα αἰφνις εἶδεν ὅτι δὲν τὴν ἥγαπα πλέον. Μόλις ἔξελιπεν ἡ αἰσθητικὴ γοντεῖσα τῶν φυτικῶν ἀπαντήσεων, ἡ καρδία αὐτοῦ ἐν ἀκκρεῖ εὑρέθη κενὴ καὶ ψυχρά.

«Ἄ ! μετὰ χαιρεκάκιας διελογίζετο ὁ Βελτίστερφ, τώρα ἔγεινες, κυρία μου, ἐν θύλιον καὶ δύσμορφον τέρας ! Τώρα, μετὰ συγχωρήσεως, οὔτε νὰ σὲ πτύσῃ κανεὶς δέχεται, καὶ ὅμως πρὸ μικροῦ . . . Θεέ μου ! «Οταν τὸ σκεφθῶ, πρὸ μικροῦ ἀκόμη, μὲ ἔπιτεν χνευ οἰκτιρμοῦ, μὲ ἑβασχνίζε, μὲ προσέβαλλε καὶ κατεφρόνει τὸν ἔρωτά μου, ἀναγκαῖουσά με νὰ ἐκλιπαρῶ ταπεινοφόροντας ἐκάστην σπανίαν θωπείαν της, ἐπὶ τῆς ὀποίας, ἀλλως τε, εἰχον πληρεῖς δικαίωμα, ὅταν ὁ προστυχών τραγόπους θαλαμηπόλος τῇ ἥρεσκε πλειότερον τοῦ συζύγου της, τοῦ συζύγου, ὅστις τὰ παντα τῇ προσέφερε τὰ πάντα, τὰ πάντα ! . . . Αἴ, τώρα τὸ παιγνίδιον ἔλαβεν ἀλλην φάσιν ! . . . Τώρα, κυρία μου, ως φαίνεται θὰ ἡσθε εύτυχής ἀν τὴν ἔλαχίστην ἐφίστων προσοχήν, τὴν ἔλαχίστην προσέφερον θωπείαν, ἀλλ' ἔγω . . . «Οχι, ὄφθαλμον ἀντὶ ὄφθαλμοῦ καὶ ὄδόντα ἀντὶ ὄδόντος, ἀκριβή μου Λιούδμηλα Σεργιέεβνα ! — ἡσύχως καὶ μετὰ χαιρεκάκου θριάμβου ἐγέλασεν οὔτος ἐν τέλει — ἀρκετὰ ὑπέφερα, πάρα πολλὰ ἔξ αἰτίας σου, ἐφούσκωσεν ἡ ψυχή μου ! »

Παράδοσον ! Καὶ πρὸ μικροῦ, συχνάκις τυρχνούμενος ὑπὸ ζηλοτυπίας καὶ ὑποψιῶν ἔλεγε στενάζων ἐκ βαθέων : «Θεέ μου ! Σύ, καν παραμόρφωσέ την ! Σύ καν κατάστρεψον τὸ πρόσωπόν της, αὐτὸ τὸ πρόσωπον τὸ ἀπαισιώς ώραῖον ! . . . Θὰ ἀνεκουφίζομην ! . . . «Ἄς γενη δύσμορφος, ἀλλὰ τότε θὰ ἥμην ἥσυχος, τότε θὰ ἐγνώριζον ὅτι εἰς οὐδένα θὰ ἀρέσκη, διτὶ οὐδεὶς θὰ τὴν παρετήρει καὶ οὐδεὶς θὰ μὲ ἔβλεπε μετὰ ὑδριστικῆς συμπαθείας ἢ μετὰ διφορούμενου μειδιάματος ! . . . Τότε θὰ ἐτελείωνον δι' ἐμὲ αἱ καταχθόνιοι αὔται βάσανοι ! . . . «Εστω, εὐλογία νὰ σὲ παραμορφώσῃ, κατηραμένη γυνή ! . . . Θεέ μου ! »

Καὶ ιδοὺ εἰσηκούσθη, καὶ ἔξεπληρώθη ἡ θερμὴ εὐγή τοῦ Βελτίστερφ, ὅτις ἔξεσπάσθη ἐκ τῆς ψυχῆς του καθ' ὃν χρόνον διέμενεν εἰς τὸ χωρίον, καὶ ἐν στιγμαῖς ἀνυποφόρου ζηλοτυπίας διατελῶν. 'Αλλ' ἐπειδὴ ἦτο ἀνθρωπός ἐπιπόλαιος, ἐπιπολαίως ἥδύνατο καὶ νὰ ἀγαπᾷ.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΣΑΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

— Πρῶτα ἡ ἔπειτα ἀπὸ τὸν θάνατον τῆς κυρίας κομήστης :

- 'Αμέσως ἔπειτα.
- Τί διόρθωσις ἔγινε;
- 'Αφαίρεσαν ἐνα τετραγωνικὸν μέτρον σχεδὸν καὶ ἔβλαψαν νέον.

— Διατί ;

- Διότι ἦταν εἰς τὸ ξύλον μία κηλίδια, ἡ ὁποία δὲν ἔγινε.
- Κηλίδα ;
- Κηλίδα ἀπὸ αἰμα.

'Ο εἰσαγγελεὺς ἔρριψε βλέμμα θοιαμ-
βευτικὸν πρὸς τὸν ἀνακριτὴν καὶ ἔξηκο-
λούθησε :

— Τί αἷμα ἦταν ἐκεῖνο; Πόθεν εἶχε πέση;

— Απὸ ἐνα δυστύχημα τὸ ὅποτον συνέβη τὴν 20 Σεπτεμβρίου . . . τὴν νύκτα ὅπου ἀπέθανεν ἡ κυρία κόμησσα.

— Δυστύχημα! . . . ἀνέκοκκεν ὁ εἰσ-
αγγελεὺς. ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῇ ἐκφράσει, ἡς ἐποίησε χοῦσιν ὁ 'Ανδρέας.

— Δυστύχημα; ἡρώτησεν αὖθις

— Ναί, κύριε.

— Τί ἐννοεῖτε;

— 'Η κυρία κόμησσα ἦταν πολὺ κακὰ . . . εἶχε γεννήσην ἐνα κοριτσάκι . . . αὐτὴν ὅπου εἶναι τώρα κυρία ὑποκόμησσα Βιλλεδιού . . . 'Ο ίατρὸς εἶχεν ἀπελπι-
σθῆ . . . καὶ ἐπῆρε αἷμα ἀπὸ τὴ χέον τῆς κυρίας κόμησσας . . . τὸ ὅποτον ὅμως δὲν ἐμπόδισε τὸν θάνατον τῆς φτω-
χῆς μας κυρίας . . .

— Τί σχέσιν ἔχει αὐτό;

— 'Η υπηρέτρια τῆς κυρίας ἔφερνε τὴν λεκάνην μὲ τὸ αἷμα . . . 'Οτι εἶχεν ἔβγη ἀπὸ τὴν πόρτα, ἀκουσεν εἰς τὴν καμάρα μεγάλη κίνησι . . . 'Ενόμισεν ὅτι ἡ κυρία της εἶχεν ἀποθάνη, καὶ εἰς τὴ ζάλη της ἀριστὴ τὴ λεκάνην νὰ τὴν πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια . . . Τὸ αἷμα ἐχύθηκε εἰς τὸ πάτωμα . . . καὶ δι' αὐτὸ ἀναγκαῖοθηκαν νὰ τὸ ἀλλάξουν.

Οι δύο λειτουργοὶ τῆς Θέμιδος συν-
εννοήθησαν διὰ τοῦ βλέμματος. Προ-
δήλως ἐπίστευον ὅτι ἡ διήγησις τοῦ 'Αν-
δρέου ἦτο ἀπίθανον ἐπινόμημα.

— Πώς τὸ ἐμάθετε; ἡρώτησεν ὁ εἰ-
σαγγελεὺς.

— Τὸ εἶπεν ἡ υπηρέτρια . . .

— Εἰς ποῖον;

— Εἰς ὅλους.

— Καὶ εἰς σᾶς τὸν ἰδίον;

— Καὶ εἰς ἐμέ, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἄλλους.

— Καὶ ἐπιστεύσατε εἰς τοὺς λόγους της;

— Καὶ διατί οχι, ἀφοῦ ἦταν ἡ ἀλή-
θεια;

— «Οτε ἡ υπηρέτρια ἔθραυσε τὴν λε-

κάνην καὶ ἔχυσε τὸ αἷμα, ἦτον κανεὶς μα-
ζί της;

— Κανεὶς.

— Λοιπὸν ἦτο μόνη;

— 'Εξω ἀν ἦταν μαζί της ὁ Καλλιού-
. . . ὁ δασοφύλακας τοῦ κόμητος.

— Ποῦ εἶναι τώρα ἡ υπηρέτρια ἐκείνη;

— 'Απέθανε.

— Πότε;

— Τρία ἡ τέσσαρων χρόνια ὑστερα ἀπὸ
τὴν κυρία μας.

— 'Ητο πάντοτε εἰς τὴν υπηρεσίαν
τοῦ κόμητος;

— «Οχι. . . ἔζησε εἰς ἓνα σπιτάκι εἰς
τὸ χωρίο.

— Πῶς;

— Τῆς ἔδινε σύνταξι ὁ κύριος κόμης.
— Καλῶς . . . πηγαίνετε.

‘Ο γέρων 'Ανδρέας δὲν περιέμεινε δευ-
τέρων διαταχήν, ἀλλ' ἀπεσύρθη ἀμέσως.

— Λοιπόν, κύριε εἰσαγγελεῦ, εἶπεν ὁ
ἀνακριτής, τί λέγετε;

— Λέγω ὅτι ἡ ἐνοχὴ τοῦ κόμητος εἰ-
ναὶ δι' ἐμὲ φρασέ, ἀναμφισβήτητος, ὡς
αἱ ἀκτίνες τοῦ ήλιου.

— Χίωρω βλέπων ὅτι συμμερίζεται τὴν
γνώμην μου.

— Συμμερίζομαι αὐτὴν ἀπολύτως.

— Νομίζω ὅτι δυνάμειχα νὰ θεωρήσω-
μεν τὴν ἀνακριτὸν ως λήξαν.

— 'Αναμφισβήλως. Τὸ συμβούλιον τῶν
πλημμελεοδικῶν δύναται νὰ παραπέμψῃ
αὐτὸν εἰς τὸ κακουργοδικεῖον ἐν πλήρει
γνώσει.

— 'Αν ἀνευρεθῆ ὁ Καλλιού, τὸν ὅποιον
ἀναζητῶ πανταχοῦ, παρίσταται ἐν τῷ
κακουργοδικείῳ ως μάρτυς καὶ ως συ-
νένοχος. 'Εν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, γίνεται
συμπληρωτικὴ ἀνακριτικής καὶ οὐδὲν θὰ
κωλύσῃ ήμᾶς νὰ παραπέμψωμεν τὴν δίκην
εἰς μίαν τῶν προσεχῶν συνεδριάσεων τοῦ
κακουργοδικείου.

— Οὐδέν.

— Νομίζετε, κύριε εἰσαγγελεῦ, ὅτι εἰ-
ναὶ καλὸν νὰ φέρωμεν τὸν υπαίτιον εἰς τὸ
μέρος, διότι ίσχυρίζεται ὅτι ἐμονομάχησε
μετὰ τοῦ κυρίου Βιλλεδιού;

— Δὲν εἶναι ἀναπόφευκτον, ἀλλ' εἶναι
τακτικῶτερον . . . καὶ ἀφοῦ εἰμεθα ἐδῶ
αἱ υπάγωμεν.

Οι χωροφύλακες διαταχθέντες ἔλαβον
ἀπὸ τῶν βραχιόνων τὸν κόμητα καὶ μετέ-
βησαν εἰς τὸ παρὸ τὴν σκιάδα μέρος, διέπρ
γινώσκουσιν ἥδη οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται,
καὶ ὅπου ἀπὸ τὴν φοβερὰς σκηνῆς, ἦν
διηγήθησεν ἐν τοῖς πρώτοις κεφαλαίοις,
οὐδὲν εἶγε μεταβληθῆ. Μόνον τὰ δένδρα
εἶχον αὐξήση.

“Οτε οἱ ἀνθρώποι τοῦ νόμου ἔρθασαν
ἐκεῖ, ὁ ἀλλόκοτος ἐκεῖνος γέρων, δι' ἐκά-
λουν ἄκακον, ἦτο κατακεκλιμένος ἐπὶ τι-
νος θρανίου καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐκοιμάθτο
βαθέως. 'Ο κρότος τῶν βημάτων δὲν ἔφ-
πνισεν αὐτὸν.

— Πρέπει νὰ ἥμεθα μόνοι, εἶπεν ὁ
ἀνακριτής εἰς τοὺς χωροφύλακας, δεῖξας
αὐτοῖς τὸν ἐπὶ τοῦ θρανίου κοιμώμενον.
Εἰς τῶν χωροφύλακων, πλησίασας πρὸς

τὸν γέροντα, ωθησεν αὐτὸν διὰ τῆς ἀκτῆς τοῦ ὅπλου του, εἰπών:

— "Ε!... Ἑ!... ξύπνησε!..."

Ο γέρων ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος, ἥνεκεν ὅλιγον τοὺς ὄφθαλμοὺς καὶ παρετήρησε τὸν χωροφύλακα. Είτα, ἐπεναλάβων τὴν προτέραν αὐτοῦ θέσιν, ἐφάνη ὅτι ἀπεκοιμήθη αὖθις.

MH'

Ο ἄκακος.

Τοῦτο ἔξωργισε μεγάλως τὸν χωροφύλακα, ὅστις σείσας ἴσχυρῶς τὸν γέροντα, ἥρχισε νὰ κραυγάζῃ:

— "Ε! γέρω - κατεργάρη!... εἰσαι κουφός; δὲν καταλαβαίνεις ἀπὸ λόγια;... Σήκω καὶ φύγε γρήγορα!..."

Ο ρακένδυτος γέρων, ρίζας ὑπόκωφρόν τινα γυρλισμόν, καὶ καθήσας παρετήσεν ἥλιθίως τοὺς περὶ αὐτόν.

— Κύριε εἰσαγγελεῦ, εἰπε τότε ὁ χωροφύλαξ, ζητῶ συμπαθεῖο, μὰ αὐτὸς μοῦ φαίνεται χαμένος... κατεργάρης... λαποδύτης... νὰ τοῦ ζητήσω τὰ χαρτιά του;

Ο εἰσαγγελεὺς ἀπήντησε καταφατικῶς.

— Εμπρός! ἀνέκραξεν ὁ χωροφύλαξ, τὰ χαρτιά σου γρήγορα, ἀλλέως σὲ συλλαμβάνω.

Οὐδεμία ἀπάντησις ἐκ μέρους τοῦ γέροντος.

— Τὰ χαρτιά σου! ἐπανέλαβεν ὁ χωροφύλαξ, τὰ χαρτιά σου! ἀκοῦς!... Ο κύριος εἰσαγγελέας περιμένει.

Ο γέρων ἔξηκολούθει μένων ἀπαθῆς καὶ ἀφωνος, ἐνῷ ὁ χωροφύλαξ ἀπανελάμβανε τὰς προσκλήσεις του.

— Δὲν σὲ ἔννοει καὶ δὲν θὰ σὲς ἀπαντήσῃ, εἰπε τότε ὁ κύριος Δεβεζάι.

— Τὸν γνωρίζετε; ἥρωτησεν ὁ εἰσαγγελεὺς.

— Ναί· ἔρχεται ἀπὸ τίνος συχνὰ εἰς τὸν πύργον... εἰς τὰ μαγειρεῖα.

— Ποῖος εἶναι;

— Δὲν εἰξέρω... εἶναι ξένος.

— Εἶναι κωφάλαχος;

— Αγνοῶ... τὸν λέγουν ἄκακον. Οὐδεὶς ποτὲ ἤκουσε τὴν φωνὴν του... οὐδὲν ζητεῖ... τοῦ διδούν φαγητὸν καὶ εἶναι πάντοτε ἡσυχὸς καὶ ἀβλαβῆς.

— Θὰ τὸν στείλω εἰς τὸ Πτωχοκομεῖον, εἰπεν ὁ εἰσαγγελεὺς.

Είτα, στραφεῖς πρὸς τὸν χωροφύλακα, προσέθετο:

— "Αφες τον.

Ο χωροφύλαξ ὑπήκουσεν.

Ο γέρων ἔμεινεν ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ πετρίου θρανίου, τὰς χεῖρας ἔχων ἐστηριγμένας ἐπὶ τῶν γονάτων, δύοις πρὸς τὰ ἐκ γρανίτου αἰγυπτιακὰ ἀγάλματα, ἀτινα ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Φαραώ τυροῦσι τὴν αὐτὴν πάντοτε στάσιν.

Ο εἰσαγγελεὺς, στραφεῖς πρὸς τὸν κύριον Δεβεζάι, ἥρωτησεν:

— Ερθάσαμεν;

— Ναί, κύριε.

— Τοῦτο εἶναι λοιπὸν τὸ μέρος, ὅπου

καθ' ὑμᾶς ἔγενετο ἡ μονομαχία;

— Ναί, κύριε, τοῦτο εἶναι.

— Ἐπιμένετε εἰς τοῦτο;

— Ἐπιμένω, καὶ ἢν φεύδωμαι, ὁ Θεὸς

ἀς μὲ ἐγκαταλείψῃ.

— Ο Θεὸς σᾶς ἐγκατέλειψεν ἥδη, εἰπεν ὁ εἰσαγγελεὺς· ὁ Θεὸς διεσκέδασε καὶ τὴν τελευταίαν ἀμφιβολίαν, ἡ ὅποια μοὶ ἀπέμενεν. Ο Θεός, δύως μὲ κάμει νὰ θίξω, οὔτως εἰπεῖν, διὰ τοῦ δακτύλου τὸ ἔγκλημα, ἥγειρε τὸ νέον δάπεδον τῆς ἐν τῷ πύργῳ στοᾶς καὶ ὑπὸ τὰς ἐκ δρυὸς σανιδίας μοὶ ἔδειξε τὸ χυθὲν αἷμα. . . Μὴ ἐπικαληθῇσθε λοιπὸν πλέον ματαίως τὸ ὅνομα τοῦ Θεοῦ! αὐτὸς σᾶς κατεδίκασε καὶ εἶναι βλασφημία νὰ τὸν ἐπικαληθῇσθε ὡς μάρτυρα!

— Τί! ἐψέλλισεν ὁ κύριος Δεβεζάι, ἔκθαμβος καὶ ἐν ἀπογνώσει, εἰξεύρετε . . .

— Εἰξεύρω ὅτι ἔχυθη αἷμα πρὸ τῆς θύρας τοῦ κοιτῶνος τῆς συζύγου σᾶς κατὰ τὴν νύκτα τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1820.

— 'Αλλ' αὐτὸς δὲν ἀποδεικνύει τίποτε . . . ἀπολύτως τίποτε. . . εἰμὴ τὸ κοινότερον συμβάν.

— Ο τε εἰσαγγελεὺς καὶ ἀνακριτὴς ἐμειδίασσαν ταύτοχρόνως.

— "Ω! εἰπεν ὁ κύριος Πασπελιέρ, δὲν ἀγνοοῦμεν καὶ τὴν ἔξηγησιν τοῦ γεγονότος τούτου, τὴν ὅποιαν ἐκάμετε νὰ πιστεύσουν οἱ ὑπηρέται σᾶς. . . καὶ τὴν ἐκτιμῶμεν ὅσον ἔξιζει.

— Λοιπόν, κύριε, δὲν πιστεύετε εἰς τὴν ἔξηγησιν ταύτην;

— Μὴ ὑποβιθάζετε τόσον τὴν νοημοσύνην μας, φρονοῦντες ὅτι δυνάμεια νὰ πιστεύσωμεν τόσον ἀτεχνὸν φεῦδος

— 'Αλλα. . .

— Μὴ ἐπιμένετε, κύριε. . . Η πεποιθησίς ἡμῶν ἔδριψιθη. Ας ἀσχοληθῶμεν λοιπὸν ἐπὶ τῆς αἰτίας, ἥτις ἔφερεν ἥμας ἐνταῦθα. Διηγήθητε ἡμῖν πῶς ἐγένετο ἡ δῆθεν μονομαχία αὕτη.

— Καὶ πρὸς τί, Θεέ μου; . . . ἀφοῦ δὲν μοῦ πιστεύετε.

— Λέγετε, κύριε . . . σᾶς ἀκούομεν.

— Ο κύρης Δεβεζάι ἐποίησε τινὰ βήματα καὶ εἶπεν:

— Ο ὑποκόμης ἡτο ἔδω, ὅτε ἡ χείρ μου, τεθεῖσα ἐπὶ τοῦ ὄμου του, τὸν ἐσταμάτησεν ἀποτόμως.

— Τί ἐπράξει τότε;

— Μοῦ ωρκίσθη ὅτι ἡ σύζυγός μου ἡτο ἥθως, καὶ ἐτέθη ἀμέσως εἰς τὴν διάθεσίν μου.

— Είτα;

— Επροχωρήσαμεν μέχρι τοῦ τοίχου. Ο ὑποκόμης ἔρριψε τὸν ἐπενδύτην του χαμαί. Είτα ἤλαβε τὸ ἐν τῶν ξιφῶν καὶ ἡ μονομαχία ἤξετο.

— Ποῦ ὑποστηρίζετε ὅτι ἥθεις τοποθετημένοι;

— Ἐγώ ἔδω.

— Καὶ ὁ ὑποκόμης;

— Ἐκεῖ.

— Ποίκιλη πληγὴν ἤλαβεν;

— Πληγὴν ξίφους ἐπὶ τοῦ μετώπου, μικρὸν τι ἀνωθεὶ τοῦ μεταξὺ τῶν δύο ὄρρων λενοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ANTONY JULLY

ΠΕΤΡΟΣ Ο ΓΙΤΑΝΟΣ

Ισπανική παράδοσις.

— "Α! Α! σενόρ Γάλλε, ἀνέκραξε στρεφόμενος πρὸς με ἐκ τίνος πλησίον τραπέζης ψυχηλός τις ἡλιοκακής Αρχαγόνιος, καὶ σετὶ βλέπω συμπαθεῖτε καὶ λυπεῖσθε διὰ τὸν Πέτρον! δὲν εἶναι ἄξιος οἰκτου αὐτούς κανεὶς δὲν πρέπει νὰ λυπηταὶ ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος ποτὲ δὲν ἐλυπήθη τοὺς ἀλλούς!

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Πέτρον, ἀκρωτηριασμένον καὶ κυφόν τινα ἐπαίτην, δοτὶς εἰχε πράγματι, ἔνεκα τῆς ἀθλιότητός του, διεγείρει τὴν συμπαθείαν μου,

— "Ε! τῷ λέγει, ἀν θέλης νὰ πάρης κανένα κυαράρτου δεῖξε μας τὴν τέχνη σου· ἔλα! παράστησέ μας τὸν ταυρομάχον τὸν Ραμέρον.

Ο Πέτρος ἐφάνη παραδεχθεὶς τὴν πρότασιν· διότι πλησίασας ἀμέσως τραπέζην τινα εἰς τὸ μέσον τοῦ καφφενέοντος, ὅπερ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἥτο πλήρες καπνοῦ καὶ πελατῶν Ισπανῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἥρχισε πολὺ περίεργον παντομίμαν.

Κατ' ἀρχὰς ἔξετέλεσεν ὅλας τὰς κινήσεις τοῦ καπεάδορο (capeador) μὲ τοιαύτην εὐκίνησίαν καὶ δεξιότητα, οἵαν ἀδύνατον ἥτο νὰ πιστεύσῃ τις.

Η μάνται ἐπέτα σχεδὸν ἐπὶ τῶν χειρῶν του· πότε ἐσάρωνε δι' αὐτῆς κύκλων τοῦ τὸ ἔδαφος, πότε περιεκάλυπτε στιγμιαίως ὅλον του τὸ σῶμα, πότε πάλιν τὴν περιέστρεφεν ἀστραπτικῶς πέριξ τῆς κεφαλῆς του καὶ ἀλλοτε τὴν ἔδιπλου ἐπαλλακῆ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς καὶ ἀριστερᾶς χειρός.

Ἐπὶ τέλους ψύωσε τὴν χεῖρα καὶ κεκυρωμένον ἔχων τὸν βραχίονα ἐφαίνετο ως νὰ ἐκράτει ξίφος, ἐνῷ ἡ ἐτέρα του χειρὶς ἐφαίνετο κυματίζουσα τὴν ἐρυθρὰν σινδόνην· πρὸς στιγμὴν ἐκινεῖτο δι' ἐλιγμῶν, ως εἰ θέλων ν' ἀποφύγη τὰ κτυπήματα τῶν κεράτων· δι' αἴρνης μετὰ δυνάμεως καταβιθάζει τὴν ψυχωμένην χεῖρα του· τόσον δύμας ζωηρῶς ἔξετέλει τὰς κινήσεις ταύτας, ὥστε πρὸς στιγμὴν ἐνόμιζες ὅτι πράγματι ἐκράτει ξίφος καὶ ὅτι ἥδη πρὸ τῶν ποδῶν του γονατίζει ὁ φονεύθεις ταῦρος.

Παταγώδη χειροκροτήματα καὶ ἡγηρά: "Ολλε! Ολλε! 2 ἡκολούθησαν τὴν τελευταίαν κίνησίν του, ἐνῷ συγχρόνως πέριξ του ἐσχηματίσθη κύκλος ἐκ τῶν ἐνθουσιασθέντων Ισπανῶν, οὔτινες τῷ ἔριπτον, ἐνθαρρύνοντες αὐτόν, νομίσματα.

Κάτωχρος ἐκείνος καὶ καθιδρώς ἐκ τοῦ κόπου ἐψέλλισε τις σημεῖον εὐχαριστήσεως, εἰτα ἐγείρας τὴν μάντα του διευθύνθη χωλαίνων πρὸς τὴν θύραν· ἔκπλη-

1 Ισπανικὸν κοντὸν ἐπανωφόριον.

2 Αναφώνησις συνήθης ἐν ταῖς ταυρομαχίαις.